

Arrest

nr. 274 049 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. De adjunct-commissaris-generaal weigert op 30 augustus 2021 aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus toe te kennen. Met arrest nr. 268 163 van 11 februari 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Op 8 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 september 2021 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen deze beslissing wordt met arrest nr. 272 211 op 3 mei 2022 door de Raad verworpen.

Op 7 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 75 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer <1 >2, d 3ie verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : J.

geboortedatum : 24.06.1984

geboorteplaats : Mashad

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/0B/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 11/02/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

De bestreden beslissing werd met aangetekende brief van 9 maart 2022 ter kennis gegeven aan de verzoekende partij.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

“Manifeste appreciatiefout, schending van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden.”

2.1.2. In eerste instantie geeft zij de volgende louter theoretische beschouwingen:

“IV.1. In het recht

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet de formele motivering van de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Bovendien, "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die er voor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten" (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

"Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren" (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Volgens de Raad van State : « Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que,

le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (R.S, arrest n°230.257 dd. 19 februari 2015).

Volgens artikel 8 EVRM : « 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Artikel 3 EVRM omvat het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 EVRM verbiedt ook uitzetting naar een land waar een persoon een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.”

2.1.3. Concreet houdt de verzoekende partij voor:

“IV.2. IN CASU

In casu is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Het houdt geen enkele rekening met de zeer specifieke situatie van de verzoekende partij.

In de bestreden beschikking wordt enkel de beëindiging van verzoekers asielprocedure als reden genoemd. Niets wijst er dus op dat verweester rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen alvorens het bestreden besluit te nemen, en zelfs niet met de 9ter procedure, die nog niet is afgesloten.

In het bestreden besluit wordt geen melding gemaakt van de gezinssituatie van verzoeker in combinatie met zijn medische situatie in België, die verweerder goed bekend is.

Eenzijds is in de asielprocedure nooit betwist dat verzoeker geen familie meer heeft in Iran en dat zijn enige broer een erkend vluchteling in België is. Indien hij naar Iran terugkeert, zal verzoeker in een sociaal isolement terecht komen, ook al is hij wegens zijn geestelijke stoornis niet zelfredzaam. Hij is zelfs niet in staat om alleen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Anderzijds heeft de wederpartij erkend dat verzoekster lijdt aan een ernstige psychiatrische ziekte in de zin van artikel 9 ter. Uit de stukken die in het kader van deze procedure zijn ingediend, blijkt dat verzoeker wegens zijn geestesziekte geen autonoom persoon is en een gevaar voor zichzelf vormt. Een gedwongen terugkeer naar Iran zou derhalve een reële bedreiging vormen voor verzoekers integriteit.

Indien de bestreden maatregel zou worden uitgevoerd, blijkt uit het administratieve dossier 9ter dat verzoeker zou worden blootgesteld aan een reëel risico van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling (zie de meervoudige medische attesten en aanvraag 9ter).

Tegen de weigering van aanvraag 9ter is nog beroep bij Uw Raad aanhangig. In geval van terugkeer naar Iran zou deze procedure zinloos worden, in strijd met verzoeksters recht op een doeltreffende voorziening in rechte (EVRM, 13 décembre 2016, Paposhvili c. Belgique, n° 41738/10; schending van artikel 3 en 13 EVRM).

In de beschikking wordt echter geen melding gemaakt van een van deze bijzondere omstandigheden en wordt alleen verklaard dat het verblijf van de verzoeker onwettig was.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing een schending uit van art. 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van alle bepalingen genoemde in het middel.”

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing niet weerlegt. De bestreden beslissing is genomen op grond “van artikel 7, eerste lid, 1°” van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij weerlegt niet dat zij “niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.” is.

2.3. De Raad kan zich vinden in de theoretische uitleg over de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Evenwel, uit de concrete grieven blijkt niet op welke wijze de verzoekende partij artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht. Bovendien blijkt uit hetgeen wat volgt dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar verder wordt aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.4. De verzoekende partij acht de formele motiveringsplicht geschonden.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Er kan verwezen worden naar punt 2.2. die de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing omschrijft.

2.5.1. De verzoekende partij vindt dat de motivering onvoldoende is omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de medische toestand wordt in acht genomen of dat niet blijkt dat geen rekening is gehouden met het familieleven, een broer die in België woont en erkend vluchteling is. Zij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Gans het betoog is gesteund op het gegeven dat geen rekening is gehouden met de medische toestand en het familieleven van de verzoekende partij.

De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM en uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht volgt. Wel volgt hieruit een onderzoeksplicht waaraan de verwerende partij heeft voldaan.

In het administratief dossier wordt een evaluatienota teruggevonden van 7 maart 2022, stellende dat:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

*- Hoger belang van het kind : **betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.19/02/2020) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.***

- Gezins- en familielevens : **betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.19/02/2020) dat een broer legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.**

- Gezondheidstoestand : **In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:**

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er werden medische elementen aangehaald door M. J. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 23.09.2021)

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.”

De Raad voegt hieraan toe dat met arrest nr. 272 211 het beroep tegen de ongegrondverklaring van verzoekers aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op 3 mei 2022 door de Raad werd verworpen. Dit arrest heeft gezegd van gewijsde en kent de volgende motieven:

“(…)

2.6. *Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, weerhoudt de arts-adviseur wel degelijk dat de verzoekende partij aan een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet lijdt, maar besluit dat de behandeling voor deze ernstige ziekte adequaat toegankelijk en beschikbaar is in het herkomstland.*

Er werd nagegaan of de verzoekende partij actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor haar fysieke integriteit, of haar leven bij gebreke aan een adequate behandeling in het herkomstland. Dit is volgens de arts-adviseur het geval.

Bijgevolg moet uit de bestreden beslissing duidelijk blijken dat de nodige medische zorgverlening voorhanden is.(…)

Evenwel gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete opzoekingen van de arts-adviseur die zich baseert op recente MedCOI-documentatie, voorhanden in het administratief dossier en slechts ten dele geciteerd in het medisch advies.

Aan de hand van concrete zich voordoende gevallen gaat de arts-adviseur na of de problematiek die de verzoekende partij kent, kan behandeld worden in het herkomstland.

Nazicht van deze documenten leert dat dit wel het geval is.

“(…)”

De beslissing van 27 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing. De kennisgeving van deze beslissing geschiedt op 4 oktober 2021, voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische toestand. De bewering dat een gedwongen terugkeer naar het herkomstland een reële bedreiging vormt voor haar integriteit is op geen gegeven gebaseerd.

2.5.3. Er is geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Bovendien bevestigt de Grote Kamer van het EHRM in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: “*The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”*

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. De verzoekende partij toont niet aan dat haar ziekte van die aard is. Geoordeeld werd dat een adequate behandeling van de ziekte van de verzoekende partij voorhanden is in het herkomstland.

Daarnaast is geoordeeld in het arrest nr. 268 163 van 11 februari 2022 van de Raad:

“Betreffende de door verzoeker geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor geesteszieken in Iran, herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn terugkeer naar Iran aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille zijn medische problemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk daadwerkelijk problemen te hebben gehad, aangezien hij in Iran steeds therapie heeft kunnen volgen en geen problemen aannemelijk maakt die zwaarwegend zijn.”

De schending van artikel 3 van het EVRM, correct geciteerd door de verzoekende partij, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5.4. De verzoekende partij houdt voor dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat het enige familielid (broer) in België woont als erkend vluchteling.

In het middel doet de verzoekende partij geen poging om de vaststelling in de evaluatienota te weerleggen:

“betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.19/02/2020) dat een broer legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.”

De bewering van de verzoekende partij vindt geen steun in het administratief dossier. In de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2021 valt te lezen:

“Tot slot verklaart u het niet te kunnen redden in uw eentje in Iran, omdat u geen familie meer heeft ginder na het overlijden van uw ouders en uw grootouders (CGVS, p. 7). Op basis van uw verklaringen blijkt echter dat u nog een tante heeft, die woonachtig is te Mashad (CGVS, p. 4). Deze tante toont bovendien interesse in uw leven, daar ze recent contact had opgenomen met uw broer om te horen hoe het met u gesteld was (CGVS, p. 4 – 5). Daarenboven bleek dat u, ondanks uw psychologische problemen, in staat was om een leven uit te bouwen in Iran. U heeft er immers uw volledige leven gewoond, en was werkzaam in een bazaar waar u schoenen en schrijfgerei verkocht (CGVS, p. 4). Met behulp van uw broer en uw tante in Amerika slaagde u er vervolgens in om Iran te ontvluchten, alsook ging u vlak voor het overlijden van uw moeder op reis naar Turkije, wat aantoonde dat u over voldoende ondernemingszin beschikte (CGVS, p. 6). Na een blik op de Facebookpagina van uw broer blijkt bovendien dat hij in contact staat met verschillende M.'s. Dat u niet weet wie deze personen zijn (CGVS, p. 5), terwijl ze wel degelijk bevriend zijn met uw broer, mag verbazen en is weinig aannemelijk. Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u wel degelijk op hulp kan rekenen, bij een terugkeer naar Iran en over een zeker netwerk beschikt.”

Door thans het omgekeerde te beweren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zich niet kan beroepen op steun van haar familie in het herkomstland.

Noch de schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft geen kinderen.

2.5.5. Uit het voorgaande blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welk dienstig stuk of gegeven geen rekening is gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld.

2.6. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar punt 2.2. legt zij niet uit op welke wijze artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Immers luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Hetzelfde geldt in de mate dat de verzoekende partij "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" (zie kopje middel) *an sich* aanvoert zonder de precisering van welk beginsel van behoorlijk bestuur.

2.7. Met betrekking tot het recht om gehoord te worden blijft de verzoekende partij echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze welke elementen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraagprocedure uitvoerig in de gelegenheid is gesteld haar standpunt kenbaar te maken.

Wat haar gezondheidssituatie betreft, is deze uitvoerig aan bod gekomen in de procedure die leidde tot het arrest nr. 272 211 van 3 mei 2022 van de Raad en kon de verzoekende partij in haar medische aanvraag alle mogelijke elementen ter kennis brengen. In het middel worden geen elementen teruggevonden die niet aan bod zijn gekomen. Hetzelfde dient gesteld te worden aangaande het familieleven van de verzoekende partij. De door haar eerder opgeworpen grieven zijn afgewezen en de verzoekende partij brengt geen nieuwe elementen aan van die aard dat zij de bestreden beslissing vermogen te wijzigen.

Ook dit onderdeel mist grond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN